Немачка изнад свега

Пише: Невенко Шкрбић
четвртак, 12 новембар 2009 14:08

Да ли се само мени чини, или смо ипак мало претерали са слављем поводом двадесетогодишњице пада Берлинског зида? Разумем да је то значајан догађај по Немце, разумем и да *Bundesrepublik* улаже пристојне новце да од овог јубилеја начини својеврсни свеевропски празник, али када је у питању наша земља, па чак и наш регион, мањак еуфорије никако не би био на одмет.

Ове године смо релативно достојанствено обележили десет година агресије НАТО, и то у врло деликатном спољнополитичком тренутку. Дочекали смо и испратили америчког потпредседника без нарочитог самопонижавања и улизивања. Примерено смо обележили 95 година Церске битке. Уз малу помоћ руског председника, успели смо и да свечано испратимо 65 година ослобођења Београда од фашизма. При свему томе, мало су летели и авиони, мало су марширали дипломци војне академије, чисто да се на тренутке осетимо као да живимо у нормалној земљи.

Прослава годишњице пада Берлинског зида, међутим, ни по чему није заостајала за било којим од ових догађаја. Ако је 20. октобар прошао у нешто помпезнијем тону, онда је то гарантовало присуство председника Русије и општенародно одушевљење које га је пратило, али поштено говорећи, Свечана академија поводом дана ослобођења тешко да се битно разликовала од ове коју смо гледали пре пар дана. И то не само због тога што су обе биле у Центру „Сава“, и што је обе водио Председник републике лично.

Као што рекох, природно је да се Немци радују над догађајем који је прекинуо полувековну вештачку раздељеност њихове домовине на две државе, раздељеност бетонским зидом, бодљикавом жицом, минским пољима и, пре свега, огромним идеолошким јазом. Уосталом, ако ико има симпатије према томе, ми Срби имамо. Као грађани „оне“ Југославије, са једнаком лакоћом могли смо да путујемо у обе Немачке и лакше нам је било да посматрамо ове две државе као део јединствене целине него многим немачким грађанима. Истовремено, као народ, уложили смо огромне напоре и пролили океан крви како би могли све *своје* сународнике да сместимо у границе једне државе.

Наравно, опште је познато да догађај који је означио почетак пропасти Југославије, заједничке државе свих Срба, државе којој се, мислим, и даље већина становника „западног Балкана“ бар једном заклела на верност као својој отаџбини/домовини, јесте исти догађај који је означио почетак успона уједињене Немачке као стожера послехладноратовског „Новог светског поретка“ у будућој Уједињеној Европи. На страну чињеница да, у перспективи потпуног краха либералкапиталистичког глобалног игралишта крупних корпорација под америчким челичним кишобраном, које је разоткрила актуелна глобална криза, као и с обзиром на *десетине милиона* тзв. „губитника транзиције“ који с пуним правом уздишу за стабилношћу и социјалном правдом недемократских и ауторитарних поредака, којих су се тако лако одрекли пре двадесет година, пад Берлинског зида и не изгледа нарочито гламурозно. З
а српски народ
, он означава почетак најстрашнијег периода XX века, у којем су му, уз подршку безмало целог света, бесправно одузете све оне тековине које су тако мукотрпно стицали његови очеви и дедови. За Србе, пад Берлинског зида је шлагворт за острашћене и силеџијске санкције, правно насиље комадања две бивше Југославије и једне актуелне Србије, као и за две ратне кампање НАТО које су однеле хиљаде живота нашем народу. О ратовима у Босни и Хрватској и свесрдној подршци „међународне заједнице“ српским противницима у тим сукобима и да не говоримо! Кадрови општенемачког весеља приликом рушења Зида увод су у сваку појединачну емисију која Србе оптужује за организовање јединог европског геноцида после Другог светског рата (и то два пута!). Зид је симбол „нормалности“ остатка Европе, која се „окренула будућности“, те „ненормалности“ и „изопачености“
нас
, који „тврдоглаво нисмо хтели да се помиримо да Берлинског зида више нема“.

Када *то* имамо на уму, питам још једном: шта ми то славимо? и за чији грош се радујемо? Свакако, Србија је пуна људи који сматрају да се већина српског народа мора приводити памети помоћу средстава за рушење бетонског зида од два метра дебљине. Али, колико знам, Председник републике није један од њих. Је ли могуће да њему ово није јасно? Је ли могуће да он *заиста мисли* да смо *ми* ти који треба да обарају „балканске зидове“? Ми, који нисмо знали ни за какве зидове док је цела Европа копала ровове и атомска скровишта? *Ми* треба да славимо пад Берлинског зида? Или смо
ипак
мало претерали?